

За платанима најпознатијег и најдужег београдског булевара, неки грађани и политичари претходних дана пустише и понеку сузу. Први махом искрено, други – и популистички, како који. Али, и међу читаоцима *Вечерњих новости* и онима који тврдо верују да Србија под својом контролом мора имати бар једну велику банку и макар један национално релевантни дневни лист, слично узнемирење данима је трајало због страховања да је на реду још далекосежнија и погубнија сеча платана у – алеји *Вечерњих новости*.

.

Генерални директор и главни уредник свих издања „Новости“ Манојло Мањо Вукотић (ММВ) - издајући се истовремено и за оновременог сердара Јанка Вукотића и за српског Леониду, укључивши све аларме и ударајући у све расположиве бубњеве и таламбасе, чак задивљујућом енергијом за својих 70 и кусур година – позва у помоћ и „партију читалаца“ и неколико десетина признатих писаца, политичара, историчара, глумаца и академика да заједно са њим запоседну мојковачке коте и Термопиле одбране Хеладе српског журнализма. Неки му се одазваше као да уједно крећу и на Кадињачу, само што битка битака и започе и разгоре се и изненада престаде, а да свезнајући Мањо-Леонида саборцима и симпатизерима не објасни чак ни то да ли нови „Персијанци“, који провалише са Запада, нападају под именом WAC, WAZ или ВАЦ.

Гром из ведре неба међу трупе спремне да бране Термопиле-Мојковац-Кадињачу „Новости“ ударио је кад су „Персијанци“ саопштили да је сердар Леонида још од децембра 2002. године био спреман да им изнутра отвори капију своје главне цитаделе и објавили оверени превод уговора закљученог са врлим изданком лозе Вукотића у којем је голотиња онога за шта је, црно на бело, примио и требало да прими солидне паре (само у првој и другој руци прими 500.000 евра) тек мало прикривена смоквиним листом улоге консултанта за медијске тврђаве у троуглу Београд-Подгорица-Бањалука. Па још открили да је самозванац Леонида – баш зато што је све било чисто и није имао шта да крије – „храбро“ издејствовао да му прва транша од 75.000 евра буде исплаћена попола (по 37.500 евра) на рачун сина Владимира који живи у Италији и на мађарски рачун кума Радојка Мрљеша.

Док је његова артиљерија још грувала ћорцима, тонући Вукотић, због којег би сердар Јанко обарао очи, хватао се и за пену и за ваздух: *Никада нисам потписао уговор са немачком кућом ВАЦ о продаји „Вечерњих новости“... Са ВАЦ -ом, боље рећи са његовим председником Бодом Хомбахом, потписао сам 2002. уговор о консултантским услугама за*

подручје бивше Југославије... Нисмо уговор испунили јер су арогантно кренули у куповину „Новости“. Ја то нисам желео ни по коју цену. Уговор је прећутно раскинут. Ово је сада њихова прљава освета што ни до данас нису успели да купе „Новости“, а надам се и да неће...

Не поричући ни да је првих 75.000 евра „легло“, ни да је у своје врзино коло упетљао и сина. Додуше, можда ни он није хтео сам у битке као ни славни дивизијар Јанко који је, пошто није имао довољно одраслог сина, у своје борбе водио кћерку јединицу Василију.

Тишина се на Термопиле-Мојковац-Кадиначу мањизма спустила у моменту кад битке у којима нема фолирања пре улазе у своју средишњицу него ли у завршницу. Лакоми сердар Леонида узвикивао је „напред“ само док WAZ (Westdeutsche Allgemeine Zeitung) није саопштио: да може да „приложи и друге документе (осим квазиконсултантског уговора) и да именује сведоке“ који могу да потврде да је уговор закључен на иницијативу патриоте ММВ и да је направљен, при чему је ММВ био при пуној свести и урачунљив, искључиво у функцији продаје „Новости“. Фактички, чим су рефлектори били укључени толико да сви виде да је он и Термопиле „Новости“ и своју Мојковачку битку продао за уговорних пола милиона евра аванса. Што је многима ипак помогло да дешифрују питијски одговор луцидног Матије Бећковића на „Леонидино“ очајничко питање (да ли сте за то да „Новости“ остану српске и народне, да не оду странцима?) упућено Делфима патриотске јавности: „Ако ово изјашњавање није закаснило, па према томе и сувишно, онда се зна за шта сам“.

Само истрага и суд могу мериторно утврдити: за шта је од 2002. до августа 2006. – иза леђа власника компаније чији је био директор и новина којима је био главни уредник – заиста био и шта је све радио Мањо национале; шта је тачно потписивао са WAZ-ом и под којим условима; шта садрже тајни анекси или протоколи, односно WAZ-ова „обавезујућа мерила и инструкције“ за ММВ (ако их је заиста било); да ли је двоструко проблематични уговор био обострано „прећутно раскинут“, као што тврди ММВ, или од стране те немачке медиа-групе; ко је кога изиграо и због чега?

Истрага ће морати да се позабави и временом склапања уговора ММВ-WAZ јер су две стране помињале и 5. и 10. и 15. децембар 2002, као и „крај 2002. године“. Још више његовом садржином и суштином, пошто је бивши први човек те немачке фирме у Србији, Joakim Caumzegel, већ изјавио да су сви контакти са ММВ-Леонидом били «искључиво ради продаје „Новости“ његовој медиа-групи, док се већ у члану 1. тајног уговора наглашава да ће сердар-консултант WAZ -у продавати своје «искуство... за узимање власничких удела у новинским фирмама, фирмама за часописе и фирмама за дистрибуцију интересантним за ВАЦ

»

.

Оваква формулација, нема сумње, укључује и директорско отварање капије „Новости“ изнутра. Зато „Леонида“ узалуд хистерично виче држите „лопова“, тврдећи: „Извукао сам се из Ваше клопке и оставио Вам Ваше паре“ (лукаво прећуткујући да ли има у виду само уговором обећаних 500.000 или већ примљених 75.000 евра). Утолико је и добродошло што је WAZ, тим пре што је консултантски уговор са директором конкурентске фирме био и његова грешка, већ саопштио да је спреман да сарађује са Тужилаштвом за организовани криминал и да ће правосуђу Србије, уколико добије такав службени налог, доставити „сва документа“, иако га потписано са „српским уговорним партнером“ обавезује на дискрецију и чување пословне тајне.

Међутим, и пре судског стављања тачке на нимало термопилске подвиге постпетооктобарског боса „Новости“ и његових партнера „српских привредника“, могу се, а ваљда и морају, потражити одговори на цео сет других питања.

Да ли је ММВ уопште платан српско-црногорског журнализма и самих „Новости“?

Нису ли управо Мањо и његов мањизам лаке руке – много пре неуспеле трагифарсе са Термопилима, Мојковцем и Кадињачом – посекли платане у алеји „Новости“?

Зашто није искоришћен Ђинђићев карт-бланш „Новостима“ из децембра 2002. године?

Коме у врху власти у Београду није одговарало да „Новости“ остану у сусвојини државе и људи који су их (на)правили (малих акционара), са самофинансирањем и власничком структуром која је, по својој природи, најмање склона мамузању уређивачке политике?

Ко је, и у чијем све интересу, онемогућио WAZ да већински пакет акција „Новости“ купи из прве руке и под својим именом, преузимањем или на тендеру – што је јавно тражио барем целу једну годину пре нетранспарентне продаје удела малих акционара страним фирмама за једну трансакцију – поготово што је моћна немачка медиа-група демонстрирала спремност да уговором гарантује и инвестиције у Компанију и независну и српску уређивачку политику „Новости“?

Због чега је држава напречац одустала од тендера, ако је министар за привреду и приватизацију Предраг Бубало, још *јуна 2005.* године, изјављивао: „Сматрам да је најбоље за акционаре („Новости“) да се удруже са државом и да се на тендеру изабере најбољи партнер“, па још дозволила „Леониди“ да на сцену изведе анонимне „српске привреднике“, за које се могло унапред претпоставити (с обзиром на упозорења С. Керима из јуна 2006) да ће свој део „Новости“ препродати, највероватније баш WAZ -у?

Ко је, и у чијем интересу, натерао WAZ на „претфинансирање“ (израз члана борда директора те фирме Петера Лангеа) куповине 62 одсто „Новости“ и зар држава није знала, и морала знати, да ће «српски привредници» бити „претфинансирани“ управо од стране оних чији улазак у „Новости“ је наводно, према изјави самог бившег премијера, половином 2006. хтела да спречи влада Војислава Коштунице?

Ко од треће декаде марта охрабрује сердара ММВ да, после свега, режира «Термопиле» који не би били закаснили и лажни само до децембра 2002. или до режиране продаје ради препродаје, пошто је само пре осам година имало смисла да се питају „партија читалаца“ и патриотски Делфи – да ли је за Србију и „Новости“ добро да се „Леонида“ прода „Персијанцима“, а половином 2006. - јесу ли сагласни да се са „Персијанцима“, уместо битке, тргује преко анонимних „српских привредника“, искључиво у интересу ММВ и тих домаћих посредника?

Уосталом, с обзиром на то да је држава од 2002. године власник 29,52 одсто Компаније „Новости“ и да су „државним пакетом“, преко својих представника у управним телима Компаније, управљале владе (прво СРЈ и СЦГ, а од 2005. Србије), како је „платан“ своје „Хераклове подвиге“ могао годинама изводити у „присуству власти“, под носом управо највише власти? Ко је „у име државе“ у све био упућен, посебно од мистериозног елиминисања Владе Дивца из трке за „Новости“, па до „претфинансирања“?

Ко је све могао и морао знати, ко је „Леониди“ и како помагао, ко га је годинама штитио?

Прво мало неизбежне хронологије и чињеница.

Директор „Новости“ ММВ и председник Управног одбора Компаније Дејан Гајић боравили су од 6. до 10. децембра 2002. у Франкфурту. Све трошкове су платиле „Новости“, а ни „Леонида“ ни WAZ не споре да су сви елементи проблематичног уговора били договорени баш у то време, док су франкфуртске *Вести*

пре неколико дана објавиле да је све битно обављено у једном хотелу поред железничке станице главног финансијског центра Немачке.

Тандем Вукотић-Гајић боравио је у Немачкој, у WAZ-овом седишту у Есену, и од 21-23 фебруара 2003. године. Делимично о трошку домаћина, који је обојици обезбедио превоз и преноћиште, али су им и „Новости“ дале „припадајуће дневнице“. Извесно је једино да су том приликом – вероватно реализујући члан 1. Леонидиног децембарског тајног уговора - са врхом WAZ -а разговарали о могућем улагању те медиа-групе у бившу «Борбину» продајну мрежу коју убрзо потом, под до данас неразјашњеним околностима, преузима Станко Суботић и уноси је као свој улог у „Футуру плус“.

Ако се има на уму да је Суботић – оним што је рекао *Б92* и црногорској телевизији *ИН* – себи био приписао крајње значајну улогу баш у куповини „Новости“ (како је тврдио, преко Милана Бека и Мирослава Мишковића), коју је WAZ потом у два наврата демантовао и, у најмању руку, битно кориговао, у трагању за истином имало би смисла разјаснити и околности боравка ММВ од *8. до 11. новембра 2002.*

у Паризу. Јер, били су то дани његових сусрета са С. Суботићем који му се тада нису ни најмање гадиле. Још мање га је у то време бринуо онај народни аршин који је ових дана примењивао према Хомбаху, повезујући га са Суботићем и Дарком Шарићем: с ким си, такав си.

Ако рефлектор истраге буде упаљен и над том „епизодом“ - резултат би могао да буде и изненађујући. Као прво, до тог сусрета је дошло само месец дана пре договора у Франкфурту. Као друго, формирање „Футуре“, која Компанији „Новости“ (према рачуници самог ММВ) дугује 805 милиона динара, било је тада већ – блиска будућност (иначе, наградно је питање за државне представнике у „Новостима“: ко ли је то дозволио да дуг фирме „човека са потернице“, према фирми у којој је држава највећи власник, нарасте до осам милиона евра?). А као треће, *19. новембра 2002.* године у недељном листу Компаније - *Ревиија 92* – на целе три стране штампан је разговор са Станком Суботићем под насловом „Преко мене пуцају у Ђинђића и Ђукановића“, за који је „редакцијска јавност“ у то време сумњала да можда има и скривеног коаутора. Било како било, тај према Суботићу сасвим беневоолентни „ексклузивни интервју“ - чистунац „Леонида“ је, сажет на једну страну, објавио и у „Вечерњим новостима“.

Иако је и овај интервју могао да буде сигнал да нешто није у реду, за тајни директорско-консултантски живот ММВ, ако се изузме поменути Гајић, у редакцији „Вечерњих новости“ се крајем 2002. и током 2003. и 2004. није ништа знало. Чак ни слутило. А уверен сам да није знао ни Зоран Ђинђић! Упркос овим лукавим речима које је сердар без Мојковца и без Термопила 23. марта 2010. упутио Боди Хомбаху: „Тачно је да смо 2002. године успоставили преговарачке везе. Али не, како пишете, на моју иницијативу, него на изричиту
препоруку првог човека тадашње Србије
и по Вашој великој жељи».

Заједно са ММВ био сам 28. децембра 2002. код Ђинђића, у његовој резиденцији на Дедињу, и имао прилику да чујем поверљиве инструкције које је он тада дао поводом могуће продаје „Новости“. Инструкције које су биле изведене из добро промишљене и разрађене платформе убијеног премијера за „Новости“. Платформе суштински супротне свему што је ММВ радио отад па до продаје „Новости“ анонимним „српским привредницима“. Платформе уз коју је ишао и карт-бланш личне и државне асистенције да се сугерисано и „нацртано“ реализује. У огледалу тог строго интерног разговора, у којем је централна тема било оно што је власт два и по месеца касније назвала „Сабљом“, могу да посведочим: да је „Леонида“, пристајући на тајни квазиконсултантски уговор, радио Ђинђићу иза леђа и да је постојање тог уговора од њега прикрио!

Сердар такав уговор није никако могао потписати *на изричиту препоруку првог човека тадашње Србије!* Зато својим
бешчашћима - уколико алузивно покушава да и тај уговор прокњижи Ђинђићу - придодаје још једно. А ако је баш то требало да буде скривена порука цитираног дела отписивања Хомбаху – онда ММВ још и клевете човека који више не може да се брани и да каже како је било!

„Леонидини“ трагови стари две године постали су видљиви тек кад је на брег његових нараслих продајно-режисерских амбиција почео да пада WAZ -ов снег који је учинио видљивим и постојање тајног уговора над којим се данас притворно ишчуђавају и кобајаги згражавају и неки од оних који су за њега „по службеној дужности“ морали знати бар у првој половини 2005. године. Јер, 9. марта 2005. је председник УО Удружења малих акционара Новости, Бранислав Новчић, у допису заменику председника Управног одбора Компаније „Новости“, на потпуно недвосмислен начин указао да ММВ-Леонида шурује са „Персијанцима“. При том је затражио одговоре на следећа питања:

«Ако ви прочитате у два референтна листа, а прочитали сте, да вам је генерални директор потписао уговор са директном конкуренцијом Новостима, медијском кућом WAZ, као и да је и данас њихов сарадник, јер уговор није поништио, шта сте ви, као Управни одбор, предузели да заштитите интересе акционара и спречите директора да ради за конкуренцију и истовремено руководи Компанијом „Новости“ а.д?

Ако сте читали...да генерални директор, не само да ради за конкуренцију, већ је од компаније WA *Зпримио и велику суму новца* за своје ангажовање, а да је у све то умешан и председник вашег Управног одбора Дејан Гајић, шта сте предузели да заштитите интересе акционара и утврдите право стање ствари? Какви су морални и етички принципи на којима ви радите?

Ако се зна да је WAZ један од главних аспираната да буде укључен у куповину акција Компаније, а ви сте обавештени да генерални директор Компаније ради за ову кућу, као и да је од њих плаћен, да је обмануо и њих и нас, шта сте предузели да избегнете конфликт интереса, као и шта сте учинили да овог човека онемогућите да буде упућен у пословне активности, стратегију пословања, пословне тајне, процене акција и друге информације које су од интереса за акционаре Компаније, али не и будућег купца?“

Дакле, аларм је био укључен пре пуних пет година! И, ником ништа! Штавише, Управни одбор Компаније „Новости“ је 16. марта 2005. бахато —знајући да корен мањизма расте из највиших „државних структура“ под чијом је заштитом - без имало страха закључио: „Поводом питања везаних за уговор између генералног директора Компаније и WAZ која је у допису од 9. 3. 2005. године поставио председник Управног одбора Удружења малих акционара Бранислав Новчић, Управни одбор је констатовао да нема сазнања о таквом уговору и позвао Новчића да достави доказе за своје тврдње, а уколико то не учини – Управни одбор ће поступити по закону“.

Било би природно да је на објављено у „два референтна листа“ одреаговао и државни тужилац – и због закона и зато што је држава и тада била власник 29,52 одсто „Новости“ - али није. Стога је ММВ, сигуран у своје адуте и државну залеђину, 21. марта 2005. обавестио Управни одбор Компаније „Новости“ да је «против Бранислава Новчића поднео кривичну пријаву због клевете“.

Држава је опрала руке и кад је – Удружење малих акционара Новости - 5. маја 2005. - по днело Управном одбору Компаније

захтев за смену Манојла Вукотића и председника УО Дејана Гајића.

Сам захтев био је овако формулисан у делу који се тицао „Леонидиног“ тајног уговора са „Персијанцима“:

«Овим путем Вас обавештавамо да је од данас, 5. маја 2005. године, у адвокатској канцеларији Леонтијевић у Београду, депонована документација која доказује да је Манојло Вукотић 15. децембра 2002. године уговорио, а 10. маја 2003. године потписао уговор са медијском кућом WAZ из Есена. Према овом уговору, М. Вукотићу припада износ од 500.000 евра (пет стотина хиљада евра!). Од тог износа, одмах по потписивању Уговора, 10. маја 2003. године – Вукотић је својим потписом потврдио пријем 75.000 евра (седамдесет пет хиљада евра).

Овим консултантским уговором, који је писан на српском и немачком језику, Вукотић се обавезао да за рачун WAZ -а прати развој медијског тржишта на подручју СЦГ и да о томе свака три месеца писмено реферише WAZ -у. Такође се обавезао да ће користити своје везе и позицију (генералног директора и главног и одговорног уредника Компаније „Новости“) да лобира за рачун WAZ -а и да им прибавља послове са ових простора. Вукотић је обећао и да се «неће бавити консултантским пословима ни за једну другу компанију, осим за WAZ.

Вукотић је том приликом потписао и посебну клаузулу, којом је прецизирано да, поред поменутог износа од 500.000 евра, добије и посебну награду за «послове које би WAZ закључио са фирмама у СЦГ и у РС, а у којима би медијатор био М. Вукотић». Висина бонуса би се одређивала посебним анехом. Није тешко закључити шта је требало да буде предмет овог анеха.

Мада није поменут у овом уговору, готово свим разговорима са WAZ -ом, поред Вукотића, присуствовао је и председник Управног одбора Дејан Гајић. Он је знао за предметни уговор. Два пута му је нуђено и да се лично упозна са садржајем, што је он одбио. Иако му је то била обавеза, Гајић о овим својим сазнањима никад није обавестио УО, а ни Скупштину акционара. Напротив, у више наврата је јавно тврдио да није истина да М. Вукотић има уговор са WAZ-ом и свесрдно је подржавао Вукотићеве јефтине тираде којима је обмањивао акционаре. Ова двојка је чак јавно претила да ће „преко суда тражити кривичну одговорност“ за све оне који шире дезинформације о њиховим везама са WAZ -ом. Зато је основано закључити да је М. Вукотићу у његовим криминалним радњама помагао и председник УО Дејан Гајић.

Са садржајем Уговора између Вукотића и WAZ-а недавно је упознат и председник Владе Србије Војислав Коштуница...

Ми од Вас тражимо да одмах закажете ванредну седницу Управног одбора и да се изјасните о овде изнетим захтевима:

а) *Да се М. Вукотић и Д. Гајић одмах смене са свих функција у Компанији;*

б) *Да се на њихова места, а до прве наредне скупштине, поставе вршиоци дужности, они који су им најближи по функцији* .

Да је држава тада урадила макар голи минимум – да провери да ли је ММВ са WAZ -ом имао недопустиви тајни уговор или је био жртва манипулације и клевете – сада не би било потребе да полиција и тужилаштво, уз Луку Београд, проверавају и продају „Новости“, нити да утврђују да ли је у „Леонидиним“ односима са „Персијанцима“ било и „елемената кривичног дела“ (С. Хомен). А да се толико мрдне макар малим државним прстом, било је и додатних разлога. Наиме, тадашњи WAZ -ов директор за Југоисточну Европу, Срђан Керим, у НИН-у је 30. 6. 2005. написао и ово: „Што се тиче руководеће гарнитуре „Вечерњих новости“, одавно је разговарано на ову тему (препуштање уређивачке политике домаћем партнеру), па чак је устано

вљена и одређена консултантска релација са циљем да се, између осталог, омогући учешће WA

Z

-а у процесу приватизације,

наравно – кад се створе правни и законски услови за то!“

Мени су цитиране Керимове речи отвориле очи и помогле да схватим да оно са документима код адвокатске канцеларије Леонтијевић није ничија конструкција нити зла воља. Тад сам први пут, иако сам у то време (до краја 2005) био одговорни уредник „Вечерњих новости“, реално допустио могућност у коју су ме неке колеге уверавале: да ММВ ради иза леђа и фирми и листу којима је на челу. Стога сам од „Леониде“ затражио да ми објасни о чему се ради. И, био сам згранут кад сам из његових уста чуо: „Кога боли... коме ја продајем своје знање!“ Предочио сам му: да такав уговор сматрам недопустивим, да он, као генерални директор и главни уредник, на такав уговор нема ни најмање, ни морално ни законско, право! Чак и да је сам уговор без дуплог дна и реално

чисто консултантски! Чак и да WAZ није јавно декларисао намеру да купи „Новости“!

Још сам „Леониди“, да не би имао никаквих недоумица око мог гледања на ствар, ставио до знања да је урадио исто оно што би урадио тренер Партизана (намерно изабрано поређење јер је ММВ „гробар“) кад би потписао тајни уговор, макар и искрено консултантски само, са Црвеном звездом! Па још са Звездом која би да купи црно-беле!

Сви напори изнутра, из „Новости“, још једном су се свели на просипање два-три литра воде усред државне Сахаре. Ништа није вредело што је председник Удружења малих акционара Б. Новчић и 16. 7. 2005. - на ванредној Скупштини Компаније, на којој је „државни пакет“, у име Државне заједнице СЦГ, заступала Јелица Филиповић-Анђелковић - поставио Вукотићу (према записнику) питање:

„да ли је са WA

Z

-ом закључио један или два уговора, ако је закључио два - који је у важности и да ли је примио 75.000 ЕУР“.

Вукотић је том приликом (такође према записнику) на Новчићево питање самоуверено одговорио да *„нема шта да каже више од онога што је на исто питање одговорио на претходној седници: да није потписао никакав уговор у име Компаније, за рачун Компаније, против интереса и на штету Компаније и акционара“*.

Новчић је на ово рекао да генерални директор Вукотић „по други пут избегава одговор на ово питање и предложио формирање радне групе која би имала задатак да испита односе М. Вукотића са WAZ -ом“.

Од радне групе, наравно, није било ништа, али је уследио разговор у Влади Србије (са државне стране су учествовали – В. Коштуница, М. Лабус, М. Динкић и Д. Михајлов, а из „Новости“ - ММВ, Ђ. Билбија, Д. Гајић и председник Скупштине Небојша Вучинић). Било је речи о даљој судбини „Новости“ и о томе како да се „државни пакет“ узме из руку мешетара из Државне заједнице СЦГ. То се убрзо и догодило, али је „Леонида“ - продајући Немањиној 11 и тада „Термопиле“ - наставио да плете исте мреже и да у своје комбинације увлачи највише државне чиновнике. Не престајући да управља фирмом као да је његов ратни плен, уз подршку врха власти која је у кључном периоду у „Новостима“ имала и функцију председника Скупштине и два члана у Управном одбору Компаније (од укупно 7).

Тако је Компанија „Новости“ - све више постајући манипулативни чардак ни на небу ни на земљи – уместо тендера који је најавио Бубало, дочекала продају на берзи која се, уз претходно изнутра и извана добро изрежирани продајни „стампедо“ међу малим акционарима, догодила крајем августа 2006. године. Са ММВ и његовим покровитељима из врха власти и партнерима из врха српског бизниса у главним улогама, при чему су сви кључни актери (чак и сам ММВ) - као на каквом маскенбалу – сакрили и своја лица и своје праве улоге, интересе и добитке.

Ништа није променило ни то што је Хомбах - *3. јуна 2006.* - нашао за потребно да јавно изговори и упозори: „Познајем господина Вукотића веома дуго и добро. Какву он улогу игра у овом вестерну, видеће се тек на крају филма. До сада, стално 'игра' иза завесе. Његове игре су закулисне. Да ли он себе замишља ту као режисера, или је и сам у функцији некакве режије – то не могу још до краја да оценим“.

Хомбах је истовремено – упитан „колико сте пута, и о чему, разговарали са господином Вукотићем, да ли сте у тим приликама помињали конкретну цену и услове и шта је спречило договор са њим?“ - придодao: „Не могу да вам кажем шта се и зашто ту пореметило. Али, јесте се пореметило! *Он је био први који се код нас заложио, подвлачим – он код нас, да уђемо у партнерство са* ’Новост
има’.

Било је то пре две године.

Ја сам њега посетио више пута и он је мене посетио више пута. Имао сам одређено поверење у њега. И одједном, догодило се нешто врло чудно, што није баш звучало пријатељски, што смо читали из његовог пера». Колико сам до сада успео да га упознам,

”
он је глумац са врло широким репертоаром
“.

Могуће је да Хомбах понешто није одмах разумео, а можда и јесте – па баш зато све оставио овако привидно отвореним и недореченим. Према свим мојим сазнањима, „Леонида“ је напустио „Персијанце“ само зато да би им нешто касније узео – много више. При том је, остављајући своје бршљан-новинарство да се обавија око стабла тадашње коалиционе владе, платан свог директорског мањизма тихо пресадио у дрворед кедрова и секвоја најфаворизованијих „српских привредника“. Још конкретније, све познате чињенице упућују на један једини могући закључак: да је он већ од јесени 2005. почео да ради на комбинацији са „српским привредницима“ која је и њему и њима обезбеђивала бољу зараду. А врху власти: да 2006. одглуми своје Термопиле за одбрану српских „Новости“, па да – кад их „српски привредници“ ипак препусте „Персијанцима“ - може да

тврди да је то суверена ствар бизниса са којом власт нема никакве везе. Можда је тендер баш зато и био одбачен.

Власт је нашла чаробну формулу како да "спаси душу своју", заборављајући да је и привидно немешање – мешање. Тим пре што је власт поводом "Новости" морала да буде двоструко - власт, баш зато што држава у њима и до данас држи 29,52 одсто акција. Чему је све кумовало државно чињење и нечињење приликом продаје „Новости“, посебна је тема. А засад, ево шта је

5. јуна 2006

.радној групи Скупштине Новости - која је имала задатак да контактира са свим потенцијалним купцима Компаније - рекао Срђан Керим о ММВ, „српским привредницима“ и моделу закулисне продаје чије наметање се спремало:

„По нашим сазнањима, тзв. групу ‘српских привредника’ чине сем Манојла Вукотића још двојица бизнисмена чија се имена најчешће помињу у медијима, а њихова понуда је унапред срачуната на препродају купљених акција. То се, уосталом, и не крије превише јер се отворено признаје да ће анонимни ‘српски привредници’, наводно заједно са Владом Србије, касније потражити ‘стратешког партнера’. WAZ-ов проблем са господином Вукотићем константно је у томе што он, а у контактима смо две ипо године, стално покушава да нам препрода ‘Новости’. До нашег разлаза с њим је и дошло након што му је постало јасно да ми желимо једино отворену и фер куповину из прве руке, директно од акционара. Још приликом његовог *првог сценарија препродаје*, јасно смо му предочили да WAZ на такав начин не купује јер је озбиљна компанија заинтересована да у НОВОСТИМА остане дуго, да улаже у њихову модернизацију и развој, без изазивања било каквих подела међу акционарима и запосленима

. *Проблем је и што су првих дана јуна – одмах по завршетку годишње Скупштине Компаније НОВОСТИ – покушаји препродаје обновљени. Један из те тројке*

, добрих, успешних и богатих српских привредника

, - у једној европској метрополи понудио је WAZ

-у да од њих прекупимо део НОВОСТИ који буду купили уз Вукотићеву помоћ. Ми смо то, из већ поменутих разлога, опет категорички одбили

”

.

Члановима радне групе (Ђ. Билбија, Светлана Вуковић, Драган Богутовић) Керим је истом приликом рекао да је WAZ, на његово инсистирање, прекинуо све контакте са ММВ, чим је било схваћено да "Леонида" ради иза леђа своје фирме и њених власника. И

да је WAZ-ова делегација на високом нивоу – знатно пре продаје "Новости" - његов квазиконсултантски уговор показала у Влади Србије. Које треба, али без икаквог резултата!

Кад се Керим чита из данашњег угла и после свега што се и како се догодило – *а и он је учинио све да покаже да WA*

Z

-ови први људи нипошто не желе да за Новости

”

буду било какви

”

Персијанци

” - нема сумње да би свака иоле озбиљна истрага морала проверити утисак: да је и Леонида "широког репертоара" био међу "српским привредницима" купцима. Нешто друго је много више од утиска и већ сада много неспорније: да је неко из врха власти претпоставио отворену WAZ-ову куповину више него проблематичном аранжману са анонимним "српским привредницима" (анонимним за ширу јавност, али не и за ММВ и Владу), а истовремено им дозволио да сама куповина буде "претфинансирана" WAZ-овим новцем. Чиме је Компанију 2006. – заједно са Леонидом-глумцем и "српским привредницима" - оставио без немачких инвестиција и уговорних гаранција да ће *Вечерње новости*

по профилу и оријентацији остати српски лист са уређивачком политиком која неће бити слушкиња новог бизнис-партнерства. Српски, на начин на који је "Монд" француски, "Гардијан" енглески, а "Франкфуртер алгемајне цајтунг" немачки.

"Новости", упркос тајкунизацији дела њиховог курса у режији ММВ (довољно је погледати шта су и како су писале о продаји Луке Београд!), заиста јесу *важан простор и функција српске јавности, српског идентитета и духовности. И велика и дубока вода српског јурнализма.*

Зато држава, као сувласник и још највећи појединачни власник "Новости", бар данас - ако је WAZ заиста "претфинансирао" оно што се догодило крајем августа 2006. године – мора искористити спремност немачке медиа-групе, коју су више пута потврђивали и Хомбах и Керим, да чврстим уговором "Новостима" буде обезбеђена и потребна *српскост, и уређивачка аутономија, и настављање најбољег у њиховој традицији*. Уосталом, ударањем на профил и деценијама верификовани курс листа – WAZ би, ако постане његов већински власник, најбуквалније торпедовао сопствене интересе јер би немачке "Новости" врло брзо изгубиле и читаоце и дуго и мукотрпно освајане тржишне позиције.

А за платанима мањизма, који су ионако били страно тело у алеји "Новости", не треба ни

сузу пустити. Шта да се ради: глумац "широког репертоара" сам их је посекао!